68ste Jaargang — Nr 23.

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 10 JUNI 1922.

De Eeuwige Vrede.

Nu dat de Conferentie van Genua — een wereldconferentie (?) — op een fiasco is uitgelooden, kan het nuttig zijn voor de lezers van ons blad eens eenige pogingen na te gaan, welke in den zin werden aangewend en eenige gedachten neer te pennen, betrekkelijk de huidige conferentie.

Eeuwige vrede— heeft dat wel ooit bestaan? Een volstrekte zal er wellicht nooit komen. Maar een echte vrede heeft nog bestaan in het eeuwig behoort tot deze wereld niet.

Toen Eva erbij kwam duurde dat nog een tijdje voort tot aan het betreurlijke leit der scheiding van de eerste vrouw, betrekkelijk de verboden vrucht.

En toen was 't ook gedaan ; gedaan met de andere harmonie tusschen mensch en schepping en Schepper.

't Was uit met vrede en 't is u-i-t ermee geweven.

De eerste broedermoord was de eerste oorlog.

Later hebben vorsten en volkeren om den voorrang, om rijkdom, eer en macht gestreden, en, in den grond, om de bete broods, om beter welzijn ; zoo werd het welzijn der eenen gekocht met het bloed der anderen.

In den loop der eeuwen werden wel pogingen tot beperking van het oorlogswee aangewend, maar veelal zonder uitslag.

Vervolgens werden vredestractaten voor eeuwig gesloten en dat duurde soms wel een aantal jaren, maar eeuwig ! dat lijkt wel de eeuwige liefde welke sommige gelieden zander zweren, waarop niet zelden een een eenzige echtscheiding volgt.

Eeuwig, op ons wereldje met menschen die vanderlijk zijn als de dagen van 't jaar !

Als men er de plicht nevens stelt dan krijgt eeuwig 'n beteekenis. En dan krijgt vrede ook een beteekenis ; anders wordt een vredesconferentie niet zelden een conferentie van oorlog.

Vele schrijvers hebben projekten van wereldvrede gemaakt, maar daarbij is 't ook gebleven.

Het vredespaleis van den Haag stond nauwelijks recht of de Russisch-Japansche oorlog brutte uit, later de Zuid-Afrikaansche, en de Europeesche oorlog was het natuurlijk gevolg van vredestoasten welke de elkander bezoekende vorsten zich onderling met schuimende champagnewijnen toesuurden voor 't geluk en welzijn van hun wederzijdsche volkeren.

Eene Conferentie van Genua werden al de laatste Conferentie van de wereld beroepen, om er een regeeringen der wereld beraadslagen die een durenden vrede te beraadslagen die de bewapeningen zou verminderen.

Frankrijk maakte moeilijkheden voor den ernst en economisch program der conferentie ; Duitschland en Rusland kwamen er heen met hoop en moeilijk voordeel uit te trekken ten nadeele van hun schuldeischers.

Daarbij de russische afvaardiging, met onder hun nieuwe gedachten en strevingen op sociaal economisch gebied, zocht het water der conferentie troebel te maken met andere strijdvertwiedingen in Europa te scheppen en een Duitsch-Russisch verbond te stichten dat Polen ook onder militair oogpunt zou kunnen bedreigd worden en een gevaar opleveren voor Europa.

En ieder zocht in de conferentie van Genua zijn eigen persoontje, zijn eigen nationaal voordeel. Elkeen wilde profiteeren, maar begeven, dat is weer een andere zaak !

Het groot gebrek in de conferentie van Genua was dit : dat de verschillende deputaties boven al geen zedelijke kracht voelen, bekleed met de noodige gezag om te spreken, gevaar van verlacht te worden op eigen voordeel te azeuvelen, zucht en naastenliefde kan intreden zal de overwinning geen naastenliefde kan intreden zal de zucht zegevieren en tot de spijtigste uitslagen leiden.

En voor 't oogenblik is er maar een macht

De Socialisten bekennen dat zij duizenden leden verloren hebben.

Op de laatste vergadering van de socialistische syndicale commissie werd medegedeeld dat het aantal aangesloten bij de Syndicale Commissie van 720.000 tot 699.000 gevallen was en dat er nog 689.000 bijdragen werden betaald.

Het verlies bedraagt dus, naar een officieele socialistische mededeeling, ruim 31.000 man.

Wij hebben destijds laten opmerken dat de achteruitgang van de socialistische syndicaten wel aanzienlijker zijn moet.

Omdat wij de oprechtheid van de socialistische bekentenis in twijfel hadden getrokken, werden wij door de « Volksgazet » uitgescholden.

Thans is het verslag verschenen van de socialistische Centrale der Metaalbewerkers. Het verslag gaat over 1921. Welnu die centrale telde op 31 December l.l. 136,103 leden — wij citeeren de «Peuple» — doch er werden slechts 139,155 bijdragen betaald. Het verlies bedraagt dus 36,000 man.

Het totaal verlies door de Syndicale Commissie bekend bereikt 31.000 man.

Wij hadden dus gelijk toen wij beweerden dat de socialisten den achteruitgang hunner effectieven niet durven bekennen zooals hij werkelijk is.

Neem b. v. het Nationaal Socialistische Syndicaat van Spoorbedienden, dat volgens de leiders, ruim 90.000 leden tellen moet. In werkelijkheid telt dat syndicaat beneden de 50.000 leden. Het Socialistisch Syndicaat van Trambedienden is ineengestort. Het Socialistisch Syndicaat van Mijnwerkers heeft veel man verloren.

En dan durven de socialisten de christenen beschuldigen hun ledental op het papier te verhoogen.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Een zonderlinge weddingschap. — Twee opstellers van de « Figaro » hadden een weddingschap : wie van hen zou het eerst in het gebouw van de courant aankomen (Drouotstraat), wanneer zij beiden, tegelijk van de Madeleine vertrokken, de een te voet, de ander in taxi ?

De uitslag van de weddingschap geeft een kijkje op het verkeer in de straten van Parijs.

De wandelende opsteller heeft den afstand in zestien minuten afgelegd. De man in de taxi heeft er twintig minuten over gedaan ; maar hoe ! bovendien.

Twintig minuten lang is hij in het gammele tuitje heen en weer geschud in een afgrijselijk kabaal van rammelend ijzer. Prijs : 2.35 fr. De man, die te voet gegaan is, kwam frisch en vroolijk aan, na een aangenaam wandelingetje.

De collega uit de taxi ziet bleek : hij heeft hoofdpijn, hij is nog overstuur door de tien ongelukken, die hij bijna gehad heeft ; hij zal zich den heelen dag vervelend voelen en wordt uitgescholden door den chauffeur, die het een schandaal vindt, dat hij maar 3.50 fr ontvangt voor een rit van 1200 meter, die een foltering is geweest.

— *Veroordeeling eener operazangeres. Diefstal uit honger.* — Mevrouw Puttirera, de beroemde Poolsche zangeres, zeer bekend te Parijs, Brussel, Londen, Berlijn en vooral in Amerika, is tot 4 maand gevangenisstraf veroordeeld geworden.

De arme vrouw was beschuldigd levensmiddelen uit een kruidenierswinkel gestolen te hebben, omdat zij honger had.

Zij verloor tijdens den oorlog haar betrekking aan de Opera van Parijs, omdat men haar verdacht een Duitsche te zijn, niettegenstaande zij een Belgisch officier M. Maximilliaan de Lys, gesneuveld aan 't front, gehuwd had.

Rusland.

Lenine door een heroerte getroffen. — Lenine werd Donderdag morgen door een hevige heroerte getroffen.

Zijn toestand is zeer onrustwekkend. Radek en Litvinof, die te Berlijn waren, zijn per draadloos telegram dringend naar Moskou geroepen.

Dit bericht wordt officieel bevestigd. De verdwijning van Lenine zal veel beroering te weeg brengen.

Mev. Snowden, die een belangrijke rol speelt in de werkliedenpartij in Engeland, verklaart bij haar terugkeer uit Rusland dat Lenine zinneloos was en men niet de minste hoop meer had op redding.

Amerika.

Een huwelijk in sneltreinvaart. — Te Dallis in den Staat Texas stapte dezer dagen in den express naar San Antonio een jonge schoone en rijke weduwe in. Zij heette Electra Waggouer Wharton, en bezit een millioen dollar.

In den trein trof zij, aldus de « Daily Chronicle », een ouden vriend van haar vader, den opperrechter Nelson Philips van het hooggerechtshof van Texas, die spoedig in een levendig gesprek met de jeugdige weduwe gewikkeld was.

Terwijl zij zoo aan het praten waren, voegde zich een heer bij hen, die eenige jaren geleden met Mev. Wharton in kennis was gekomen.

Hij was een zoon van oud-senator Bailey en op weg naar een rang nabij Tucson. Hij bleef eveneens met het weeuwtje een praatje maken.

Even later kreeg de rechter trek in een sigaar, en hij verwijderde zich daarom naar zijn eigen coupé.

Na verloop van eenige uren kwam de heer Baily hem opzoeken en voegde hij den rechter een paar woorden toe, die den magistraat wel is waar eenigzins verbaasden, maar hem er toch toe brachten, op te staan en Baily naar Mev. Wharton te vergezellen.

Laatstgenoemde stapte niet af aan de statie Waco, zooals haar aanvankelijk voornemen was

Toen de trein San Antonio, de woonplaats van den rechter, naderde, stapte deze aan een voorafgaande halte af, waar hij telefoneerde aan een ambtenaar van den burgerlijken stand om reet een huwelijksscertificaat en een geestelijke aan den trein te zijn.

Om middernacht stopte de express te San Antonio ; en voordat de machtige locomotief zich weer in Westelijke richting had voortbewogen, had Mev. Wharton haar naam veranderd in Mev. Bailey.

Klein-Azië.

Vreeselijke bijzonderheden over de wreedheden. — De Griekische regeering heeft, zooals gemeldt, er in toegestemd, dat de voorgestelde geallieerde commissie een bezoek zal brengen aan Smyrna om een onpartijdig onderzoek te stellen naar de waarheid der verschillende beschuldigingen, welke tegen haar zijn ingebracht met betrekking tot de behandeling van de Turken in deze streek.

De regeering van Angora heeft hareerzijds nog geen bereidwilligheid getoond om een dergelijk onderzoek toe te staan, naar de behandeling van de christelijke minderheden in Klein-Azië.

Een lid van de Amerikaansche reliefcommissie, die te Constantinopel van Malatia is aangekomen via Samsoen, deelt mede, dat gedurende de twee weken van de reis langs de kust, iederen dag groepen weggevoerde vrouwen en kinderen werden waargenomen.

Al deze ongelukkigen waren stervende van ellende en langs den weg ontdekte men een groot aantal doode zuigelingen.

De geheele Griekische bevolking is volgens deze verklaringen weggevoerd, zonder voedsel of kleederen te mogen medenemen. Te Malatia stierven dagelijks 40 of 50 weggevoerden.

Door de relief commissie werden pogingen in het werk gesteld, een hulp-actie voor de

achtergebleven weezen in te richten.

Aanvankelijk verzetten de Turksche overheden zich hiertegen, doch ten slotte werd toegestaan te zorgen voor de kinderen tot den leeftijd van 12 jaar.

De helft van deze kinderen is tijdelijk in veiligheid gebracht. Na het vertrek van de hulp-commissie werd evenwel vernomen, dat het waarschijnlijk is, dat alle achtergebleven kinderen zullen omkomen. De Turken weigeren allen bijstand en geven zelfs geen toestemming de dooden te begraven.

Engeland.

52 huizen in 52 dagen. — Te Hanworth, nabij Feltham, in het Engelsch graafschap Middlesex, is door een kleine bouwvereeniging een zeldzaam rekord geslagen. Zij heeft het namelijk op zich genomen 52 huizen te bouwen in 52 dagen.

Einde April was er nog weinig vordering met het bouwwerk gemaakt, zoodat men toen tot de overtuiging kwam, dat er groote spoed achter het werk gezet moest worden, wilde men bijtijds klaar zijn om op de regeeringstoelage aanspraak te kunnen maken.

Het was haast een hopeloos geval. De huizen moesten namelijk voor 23 Juni gereed zijn voor bewoning, zoo de regeering de toelage wilde verleenen.

Een werkloop met den tijd begon. De bouwvereeniging stelde zich in verbinding met een bureel voor woningbouwadviezen, dat de verantwoording op zich nam om de regeeringstoelage nog bijtijds te « verdienen ». Onmiddellijk werd een contrakt gesloten met een bouwondernemning en op 2 Mei werd de arbeid met den uitersten spoed aangevat.

In eene maand tijds waren 52 huizen opgetrokken en onder de kap gebracht.

Daarna begon het « afmaken » der huizen : het pleisterwerk en dergelijke, en op het oogenblik zijn 40 van de 52 huizen bijna voor bewoning gereed. De volgende week zullen alle huizen zoo goed als voltooid zijn, en er is geen twijfel aan dat de huizen op tijd gereed zullen zijn. Voor 23 Juni zal de werkloop met den tijd gewonnen zijn : 52 huizen in 52 dagen

De huizen zijn middenstandswoningen met twee woonkamers, drie of vier slaapvertrekken en zeer gemakkelijk ingericht.

Duitschland.

Een uurslag met stilgelegd op Scheidemann. De dader gevlucht. — Op den leider der socialdemocratische partij, den opperburgemeester van Kassel, Philip Scheidemann, is Maandag een aanslag gepleegd.

Scheidemann bevond zich op een wandeling naar zijn familie te Wilhelmshohe, toen plotseling een goed gekleede jonge man op hem toesprong en hem een blauwe ballon, welke met een vergiftig gas was gevuld, die aan zijn wandelstok was gebonden, in het gezicht wierp.

Scheidemann raakte door het uitstroomende gas bedwelmd, maar kon nog de revolver die hij sedert den moord op Ertzberger, steeds bij zich draagt, twee schoten op zijn aanvaller lossen, die echter beiden misten.

Toen Scheidemann lichtelijk bedwelmd neervielzag hij nog hoe de aanvaller zich uit de voeten maakte.

Verschillende personen, die zich op den weg bevonden, achtervolgden den vluchteling, ook een afdeeling der Schuppo zette hem achterna.

Scheidemann zelf werd naar een gasthuis gebracht, waar hij enigen tijd in bewusteloozen toestand verkeerde. Hij kwam echter spoedig weer bij.

Tot nu toe is de aanvaller, die in de richting Wabern met den trein vertrokken is, nog niet aangehouden.

In de straten der stad Kassel verscheen een bekendmaking van het gebeurde en de aankondiging, dat een hooge belooning op nadere mededeeling is uitgeloofd.

— *Vernieling van Duitsche munities.* — Bij de « Reichstreuhandgesellschaft » waren op 1 Maart de volgende hoeveelheden voor vernietiging bestemd oorlogsmateriaal ingekomen : 5,900,000 geweren en karabijnen, 100,000 machiengeweren, 29,000 mijn- en granatwerpers, 55,000 kanonnen en geschutloopen, 28,000 afluiten, 39,000,000 stuks geschutmunitie en mijnen, 16,000,000 handgranaten, geweergranaten en werpgranaten, 60,000,000 lonten, 470,000,000 stuks geweermunitie, 14.000 vliegtuigen en 28 000 vliegtuigmotoren.

Al dit oorlogsmateriaal is ten naaste bij reeds vernietigd. In den loop van dezen Zomer zal dit werk geheel worden voltooid.

Gemengde berichten

Eene groote plechtigheid te Dixmuide.

De grenzen der Duitsche Overrompeling — Inhuldiging van den eersten paal. — Maandag had in het met Fransche en Belgische kleuren versierde Dixmuiden de plechtigheid plaats, ingericht door den Franschen en Belgischen Touring-Club der « Grenspaal der Overrompeling », welke het eindpunt vormt van de Duitsche overheersching.

Stoetsgewijze trok men naar de plaats waar de grenspaal geplaats is. 't Is een graniet blok van een meter hoogte, waarboven een helm is aangebracht omgeven van lauweren. Op ieder zijner zijden staat vermeld : « Dixmuiden ».

Om 2 u 50 kwam de Koning aan, vergezeld van kolonel Tilkens en kapitein Gotliniet, en werd begroet op de « Brabançonne ».

Achtereenvolgens spraken de heeren Leroy, voorzitter van den Belgischen Touringclub ; minister Devèze ; Robels en Defoet er redevoeringen uit.

Z. M. de Koning onderhield zich vervolgens met de aanwezige overheden.

Hij reed dan per auto weg onder 't geestdrijvig gejuich der menigte. De aanwezigen defileerden dan voorbij den grenspaal en togen tot aan de « loopgraaf der dood » welke in haren oorspronkelijken oorlogstaat hersteld wordt.

In het fort van Waelhem.

Men heeft in het fort van Waelhem een derde lokaal bloot gelegd ; 't is eene kamer waar de houwitsers gelaten werden. De zijmuur was heelemaal verpulverd door de ontploffing en de opruimingswerken waren daardoor erg belemmerd. Men heeft daar nog sommige overblijfsels en benoodigheden gevonden, zooals koorden, toestsen, artilleriebeels en ook een ongebruikten houwitser van 120 mm., in geutijzer, maar geen sporen van lijken. De pionniers die moeilijk de zware taak der opruiming voortzetten, gaan nu een opening boren in de derde kamer van den hoke vlengel, waar groote hoeveelheden schietvoorraad zou den opgestapeld liggen. Toevens zal het mogelijk zijn den centralen loorgang te onderzoeken.

De Duitschers waren op op.

De bekende generaal von Deimling heeft onlangs te Tubingen in een vergadering der democratische partij, een voordracht gehouden, waarin hij onder andere, zeide hoe zijn echter Duitsche, die het Duitsche volk verwilderen, dat het niet meer tot volgehouden, de inventering had vele oorzaken. De beslissende factor was echter de geweldige overmacht van den vijand, aan menschen en materiaal, en de uitbongering. Wij waren eenvoudig op, uitgeput. De boog was te sterk gespannen, en moest breken. Schuld hebben degenen, die het niet tot een vrede door overeenkomst hebben laten komen, toen het nog tijd was. Het Duitsche volk heeft zijne pricht in den wereldoorlog tot het laatste gedaan. Het meet zich deze legende niet langer laten welgevallen.

De prijs van een dekhengst.

Een dekhengst van Belgisch trekpaard werd is aan een Duitsche vereeniging verkocht voor 90.000 mark. Dit zou voorden oorlogsen rond sommige heiden uitgemakt doch tegen de huidige waarde van de mark...

Gevangen thuis.

In het Duitsche blad « Sozialdemokraten », wordt melding gemaakt van de volgende in meer dan een opzicht eigenaardige geschiedenis : Twintig jaar geleden ging in het dorp Suedjan, de 22 jarige dochter van den boer, Anders Jannson naar een bal. Het was een vroolijk, deugdelijk meisje, en voor dezen keer had zij de stoutste schoenen aangetrokken en ging zij naar het bal, hoewel haar vader zijn toestemming daartoe had geweigerd. Het dansen was in volle gang, toen boer Jannson in de zaalzal verscheen, zijn dochter wegsleepte uit het gewoel en haar meenaam naar huis.

Daar gekomen sloot hij haar in haar kamer op. Sinds dien tijd, dus twintig jaar lang, is zij daar gebleven. Zij heeft het vertrek slechts af en toe mogen verlaten om in gezelschap van haar vader, een wandeling langs eenzame paden te doen.

Eenige tijd geleden kreeg een vrouw deze gevangene, die toen reeds 42 jaar oud was, te zien. De vrouw trachtte haar over te halen, te vluchten, doch de dochter verklaarde, dat zij haar geheele leven voor den wil van haar vader zou moeten zwichten.

Thans worden ook door andere personen pogingen in het werk gesteld om de vrouw uit haar gevangenisschap te bevrijden. Het blad wijst op de eigenaardigheid van het feit, dat de vader zijn dochter al dien tijd opgesloten heeft kunnen houden, zonder dat iemand zich daarmede bemoeide.

Sprinkhanen-plaag in Italië.

In Italië heeft men thans, naar de « Times » vernemt, het volgende middel te baat genomen om de sprinkhanenplaag te bestrijden. Verleden jaar werd het plaatsje Giuliano, nabij Napels, door een groot aantal sprinkhanen bezocht. Zoodra waren zij niet neergestreken of de bevolking toog er op uit om de dieren te verdelgen, maar toch reeds nadat deze kans hadden gezien om hunne eieren in de aarde te leggen.

Eenige dagen geleden nu kwamen deze eieren uit en de jonge sprinkhanen hebben reeds groote schade aangebracht aan den te velde staanden oogst. Aanzienlijk de dieren evenwel nog niet in staat zijn tot vliegen, hoopt men de geheele zwerm nog te kunnen vernietigen. Verscheidene compagnieen genietroepen zijn naar de plaats gezonden. Zij zullen over het aangetaste gebied loopgraven aanleggen en dan hooge schuttingen aanbrengen. Daarna zal men de sprinkhanen te lijf gaan met vlammenwerpers en vergiftige gassen.

De lynchwet in de Vereeniigde Staten.

64 slachtoffers in 1921. — Aan de « Daily Telegraph » wordt uit New York gemeld, dat vanwege de vreeselijke voortuitgang der kleuringen, die beweert een tiende van de totaalbevolking der Ver. Staten te vertegenwoordigen, te Washington dringende stappen zijn gedaan om te komen tot een krachtige wetgeving tegen het lynchen.

Uit deze de vereeniging overgelegde stukken blijkt, dat sinds 1889 niet minder dan 3443 personen, waaronder 65 vrouwen, in Amerika zijn gelyncht. Vrij gelaten nog degenen, die door woedende menigten zijn gedood, zonder dat de registers er melding van maken. In 1921 alleen werden 64 menschen gelynch, waarvan wie vier werden verbrand. Men heeft kunnen vaststellen, dat de rassenhaat de laatste jaren weer erger is geworden, en dat het kwaad zich over het geheele land verspreidt, zoodat op het oogenblik vijf Staten in New Engeland de eenige zijn, waar totnogtoe niet een lynchgeval is voorgekomen.

Hitte en droogte.

De langdurige droogte, vergezeld van groote hitte, welke we nu beleven, veroorzaakt reeds groote schade en dreigt eene echte en overgroote ramp te worden.

Ze beiet eerst en vooral de ontwikkeling en dus den overvloed der groenselen ; en heeft schaarsche heid en duurte voor gevolg.

Ze houdt den groei en den overvloed tegen van het veevoeder : haver, gras, lammersteert, en bepaalt op die manier de voortbreugst van melk en boter.

In den buiten ziet men overal dat de landbouwers rogge afmaaien om die als veevoeder aan hun vee voor te werpen. Ze hebben gerekend dat het toch eens zou regenen om in 't ledig geworden land aardappelen of beeten te kunnen planten, maar tot hiertoe regent het niet.

De Zomervruchten : vlas, boonen, wortels, haver, aardappelen, dreigen te vergaan, 't is te zeggen, te verdroogen ; vooral in de zandgronden lijden ze zeer veel.

Zelfs rogge, tarwe en gerst, die nu zouden moeten beginnen te bloeien, loopen gevaar grotelijks gekrenkt te worden, en eene slechte oplbrengst wordt voorzien.

In zandgronden zijn sommige struiken rogge verdroogd.

— 34 —

LAMBRECHT VAN LOO

(VERVOLG).

XXVII

OP WEG.

Het mocht reeds drie uren zijn des morgens. Boven de boomen zag de hemel helder en klaar. In het woud was het nog half duister.

De vluchtelingen stapten haastig voort. Hun hart had zooveel angst en vrees doorstaan en zij sloeg het zoo gerust, zoo tevreden en zoo licht.

Otto ging voorop en brak de takken, die te veel den weg versperden. Lambrecht volgde, met Godelieve op zijnen arm geleund. Het meisje was een weinig bleek, doch het gelaat was beter en vreugdig. Wat het lichaam aan kracht ontbrak, daar voorzag de sterkte des gemoeds.

Alles voorspelde eenen schoonen dag. Het roeten bloosde. Frisch en geurig blies de adem van den wind. Ei ! hoe zoet, hoe welluidend was de welkomgroet, die 't lustig gevogelte van onder zijn looveren dak den naderenden morgenstond toezong !

Maar duizendmaal zoeter, duizendmaal streelender was het liefgekozel van Lambrecht en Godelieve !

Welke zoete tranen rollen over hunne wangen als zij de folteringen, de martelingen beschrijft, die haar teeder hart afbeulden, bij 't gedacht van het wreed, van het afgrijselijk lot, dat haren beminde te wachten stond. Welke zalige, verkwikkende zuchten, toen hij, den angst, de ontberingen, de pijnen aischeiste die hij uit liefde voor haar heeft geleden ?

Ziet ! daar piept het eerste zonnestraaltje lachend van achter de wolken en giet eenen stroom van leven en van licht over gansch de natuur. Maar nog bevalliger, maar nog duizendmaal verrukkender was de hemelsche glimlach die op de lippen der twee jonge echtelingen speelde ; nog duizendmaal klaarder en helder de blinkende vonk van innig geluk, die door hunne levendige oogen schoot.

Wat scheen de weg hun zoet en aangenaam. Het was geen lastige, vermoeiende tocht meer neen, het was eene verkwikkende morgendwandeling. Zij gevoelden noch de schrabben der bramen, die hunne beenen deden bloeden, noch den weerslag der takken, die van tijd tot tijd hun wezen zweepten, noch de vermoeienissen die hun lichaam uitputten.

Zoo kwamen zij aan den zoom van het woud. Odo bleef staan. De jongelingen gansch in hunne zoete gesprekken verstonden bemerkten hem niet en liepen den reus op het lijf. De schok bracht hen tot hen zelven.

— Wat is er gaande ? Waarom blijft gij staan ? vroeg Lambrecht, nieuwsgierig rondziende.

— Heer, zijt gij geschikt zoo altijd door bosch en dal te blijven dolen? vroeg Odo. Waar moeten wij naartoe ?

— Waar zijn wij, onderbrak Godelieve.

Lambrecht zag eens rond. Zij stonden op eenen hoogen heuvel. Aan hunne voeten lag eene kleine stad. Voor hen strekte zich eene schoone groene vlakte waar wel dertig torens van kerken en burchten boven de boomen uitstaken. Links verhieven zich de torens van Oudenaarde.

— Wij zijn op den Welvenberg, tusschen Mater en Eename, sprak Lambrecht. Ziet ginder kronkelt de Schelde en hier aan onze voeten liggen de pulnen van het slot van Eename, door onzen genadigen heer Boudewijn IV, vader van onzen huidigen graaf, veroverd en verdeld.

— En waar schikt gij ons te leiden. Lambrecht, vroeg Godelieve.

De jonge ridder overdacht zich eenige oogenblikken. Dan sprak hij :

— Bij den eenen of bij den anderen edelman vluchten, daar valt niet aan te denken. Vooreerst, ik tel weinig verkleefde vrienden onder de burchtheeren. Daarbij dit zou uwen vader ter oore komen, en hij zou ons met macht van wapenen wederom eischen. 't Is in de eene of andere stad dat wij eene schuilplaats moeten zoeken ; daar heeft niemand recht op ons. In Oudenaarde tel ik veel vrienden ; doch dit is te dicht bij Schoorisse, en te meer daar zouden wij niet binnen kunnen. Hugo, uw vader zal voorzeker al de poorten met de grootste zorg doen bewaken. Ik heb dus besloten naar Gent te trekken. Daar woont een trouwe vriend van vader zeliger en van mij. Het is een rijke koopman met name Jakob Utenhove. Zijne macht en zijn gezag onder zijne medeburgers zijn aanzienlijk.

Ik heb hem dikwijls op mijn slot geherbergd en hem door de bosschen vergezeld tot bij Kortrijk, om hem tegen de roovers en kwaadwilligen te beschermen. Bij is mij uitnemend aangekleefd. Bij hem zullen wij gaan aankloppen.

Het voorstel scheen goed.

— Hoever zijn wij hier nog van Gent, vroeg Odo die nooit ver buiten de heerlijkheid van Schoorisse was geweest.

— Omtrent vijf uren

— Vijf uren, riep Odo verschrikt. En wij zijn reeds zoo vermoeid !

— Reken nog daarbij, sprak Lambrecht dat wij in de bosschen moeten blijven Wij mogen ons nergens toonen, want ik vrees dat men de gansche streek zal verwittigd hebben. De groote baan volgen ware uiterst gevaarlijk en roekeloos.

— Moed genomen en vooruit, sprak Godelieve vastberaden.

— Ja vooruit, antwoordde Lambrecht.

De vluchtelingen trokken wederom door braam en struik. Zij hielden zich zorgvuldig in het hout, op eenigen afstand van den rand van het bosch. Zij lieten Eename, Welden, Meilegem, Dikkelvenne een weinig ter zijde en bereikten, niet zonder moeite, de hoogten van Melsene.

— Ziet gij ginder dien hoogen toren ? sprak Lambrecht aanmoedigend, en het noorden invijzend. 't Is de kerk van St Pieters abdij. Daar tegen ligt Gent.

— En hoe ver zijn wij er nog van, vroeg Godelieve, die uitgeput van krachten zich op het gras had laten nederzakken.

— Nog twee groote uren.

— Ik kan geenen stap verder, zuchtte Otto, die aan den voet van eenen boom, met armen en beenen uitgestrekt lag

— Ik ook, ik ben algemaat, antwoordde Lambrecht. Wij zullen hier rusten tot ver in den namiddag. Het is beter dat wij slechts tegen den avond de stad binnen dringen. Alzoo wordt onze aankomst min bemerkt en al zijn wij te Gent in veiligheid, toch is het beter dat ons verblijf in die stad zoo weinig mogelijk gekend weze.

Een nieuwe vijand kwam hun weldra op den rug vallen : de honger. Sinds den avond te voren had geene van drie nog iets gegeten.

— Ja, wat eten zou hun wondergoed doen, dacht Otto. Het zou hunne krachten herstellen. Zij waren meer uitgeputten thuw, dan vermoeid.

— Ik zal er voor zorgen, sprak Lambrecht. Wij zijn nu reeds ver genoeg van Schoorisse om ons een weinig buiten het woud te wagen. Godelieve, geef mij eenige goudstukken. Ik zal op de eene of andere pachthoeve wel levensmiddelen vinden.

Godelieve reikte hem een klein beurzje met goudstukken, dat zij met inzicht had medegenomen en riet hem aan wel op zijne hoede te zijn. Lambrecht verliet het woud. Weldra had hij eene kleine landhoeve bereikt

Toen hij op het voorhof trad, kwam eene jonge vrouw hem te gemoet. Het was eene echte, struische Vlaamsche boerenmeid. Zij zag den vreemdeling onderzoekend aan. Het openhartig gelaat van Lambrecht stelde haar, ondanks zijne slechte kleeding gerust, en zegde haar genoeg dat zij zonder schlerdocht mocht wezen.

— Vrouw, sprak Lambrecht aisdan, ik ben op reis uitgehongerd en vermoeid. Kan ik hier eenige stonden herbergzaamheid genieten en eenige levensmiddelen krijgen.

— Kom binnen, vriend, sprak de jonge vrouw. Onze deur is open voor alle treffelijke lieden.

Lambrecht treedt binnen. Hij bevindt zich in eene redelijke groote zaal. Aan de wanden hangt alle slacht van blinkend keukengerief. Over een klein haardvuur staat een pot met water tegenzen. In den hoek der schouw bevindt zich de aartsvaderlijken lemtoel van vader of vel van den man der vrouw zelve. Eene houten wieg en een geschrei, getier, twist en spel van kinderen op het voorhof, gaven Lambrecht de gegroende overtuiging, dat de zegen des Heeren rijkelijk over dit een vruchtbaren huis was gedaald.

Brood, kaas en bier stonden weldra voor Lambrecht op tafel. De jonge ridder deed eer aan het zuinig maal.

Hij was aldra verzadigd en vroeg aan zijne waardin, of zij toelief, zich voor het overige zijner reis wat te voorzien. Dit werd met de meeste goedwilligheid toegestaan.

Lambrecht zocht het een of ander uitvluchtsel om zijne hanst uit te leggen en verliet de hoeve, met eenen kostelijken voorraad van brood en kaas, niet zonder in 't geheim een blinkend goudstuk in eene lade te hebben gelegd.

Lambrecht was uiterst welkom bij Godelieve en Otto. Beiden zetten zich aan den oever eener kleine beek en brachten hunne oproerige moed tot rustzuiggen ; daarna legden zij zich alle drie in de schouw van eenen eik. Een verkwikkende slaap ontnam hen weldra alle zorgen.

De zon zonk reeds naar het Westen toen zij ontwaakten. Het moest rond zes ure des namiddags zijn.

— Op, riep Lambrecht, zooniet vinden wij de poorten der stad gesloten.

Alle drie waren goed uitgerust. Zij zetten zich op weg vol moed. Over Meirelbeke verbeten zij de bosschen en namen de groote baan.

Zij bereikten de stad met het vallen van den avond, als de poorten gaagen gesloten worden ; zij trokken Gent binnen en richten zich naar den Koornaard of huidige Koornmarkt.

XXVIII

DE GASTVRIJE BURGER.

Gansch anders was het uitzicht eener middeleeuwsche stad, dan dat onzer hedendaagsche steden.

De straten waren eng, kronkelend, bijna niet geplaveid. 's Winters waren het echte moddepoelen. 's zomers schte zandplaten. 's Nachts waren zij niet verlicht, en bijgevolg was geschikt om eenen boosaardigen dolk in de hand te doen kuiteelen.

De huizen waren laag, gewoonlijk van hout en kleiden gedekt met stro. De woningen der rijken alleen werden met steen gebouwd en hadden een dak van tichels.

Zulk was ook het uitzicht van Gent, in dezelfdeeeuw. Toen reeds was Gent de voornamiste stad in Vlaanderen, alhoewel zij op verre na noch den luister, noch de macht bezat, die haar later zoo beroemd moesten maken. Hare uitgestrektheid was merkelijk minder. Zij lag op een eiland gevormd door den loop der Schelde en der Lei, en eenen breeden gracht die de twee rivieren verbond eenige honderde meters van de plaats waar zij samenvloeien.

Zoo 't schijnt, was Gent alsdan reeds voorzien van poorten en muren.

Gent had machtige gebouwen ; ten zuiden St-Pieters abdij, ten noorden, over de Schelde, de abdij van St Baafs en ten westen, op den anderen oever der Lei, die tot bij de stad, de graven van Vlaanderen, die daar een stark slot bezaten, waarop zij gewoonlijk hun verblijf bielden.

Met dezen tijgen de Gentenaars wel somtijds in twist, doch geheel erg gieg het gewoonlijk niet. Immers voor de poorten der stad legerde een andere vijand, die den voorspoed en de ontwikkeling van Gent gedurig belemmerde en de burgers geenen dag noch rust noch vrede liet.

Het land van Aalst, het land van Waas en de vier Ambachten behoorden alsdan nog toe aan het keizerrijk Duitschland.

Het grondgebied van het keizerrijk en dat van het graafschap van Vlaanderen scheidde juist te Gent op het uitende van den hoek, gevormd door den loop der Schelde en der Lei. Otto keizer van Duitschland deed daar, ten jare 900 eenen gracht graven, die de twee rivieren verbond en zijn grondgebied van de stad Gent scheidde.

(*Wordt vervolgd*).